

af Fiskerbaade, der med to eller fire Aarer blev roet over mod Genbolandet, alle overfyldte med sortklædte Mennesker og Blomsterkranse.

Efter et Kvarterstids Forløb naaede Emanuel — iført Ornat — ud til Aggerbølles lille faldefærdige Hus i det øde og afsides liggende Egede, gik over dets fuldstændig nedtraadte Havestakit, over en Række hensygnende Kaalplanter og Kartoffeltoppe og traadte ind i Forstuen. Her kom en lille puklet Kone ham betaget og grædende i Møde, idet hun raabte:

„Nu døde hun!“

Han tog sin Hat af, kom gennem et halvtomt Værelse med et overlappet Tapet og gik herfra stille ind i Sovekammeret. Her laa Aggerbølle paa Knæ ved Siden af Sengen, med Armene omkring sin Hustrus lillebitte indskrumpede, næsten mørkebrune Lig, og hulkede højt, mens han blev ved at raabe hendes Navn. Henne under Vinduerne sad eller stod fire lyslokkede, ualmindelig smukke, men blege Børn. Ganske tavse og ubevægelige stirrede de hen for sig med store, tungsindige Øjne, som om de alle — lige til den mindste seksaars Dreng, der sad paa en Skammel med Haanden under Kinden, — var fuldtud fortrolige med deres Skæbne.